

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/480/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812209455
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gizela Majerčáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7812209455.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v občianskoprávnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného: Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, za ktorú ako konateľ koná advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Rožňava zo 14. októbra 2013 č. k. 10 C 162/2012 - 130 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvého stupňa“ alebo aj len „súd“) uznesením označeným v záhlaví zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania o náhradu škody do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o jeho ústavnej sťažnosti, predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, dôsledkom ktorej má byť zrušenie rozhodnutia nadriadeného súdu v tejto veci o nevylúčení zákonného sudcu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť.

Rozhodol tak s poukazom na §109 OSP, keď dospel k záveru, že nie sú dané dôvody pre prerušenie konania. Konštatoval, že žalobca v tomto konaní sa domáha nároku, ktorý súd je oprávnený riešiť a nedospel ani k záveru, žeby všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, bol v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou [ods. 1 písm. b) citovaného zákonného ustanovenia] a nepripustil ani, žeby v konaní na ústavnom súde o sťažnosti žalobcu sa mohla riešiť otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu [ods. 2 písm. c) citovaného zákonného ustanovenia]. Takisto poukázal na skutočnosť, že nadriadený súd (Krajský súd v Košiciach) právoplatne rozhodol o návrhu na vylúčenie sudcov, pričom vo svojom rozhodnutí sa zaoberal všetkými dôvodmi, pre ktoré žalobca namietal, že sudcovia príslušného súdu sú vylúčení. Rozhodnutie nadriadeného súdu je záväzné, a preto zákonný sudca je povinný konať (vec prejednať a rozhodnúť) bez zbytočných prietahov.

Proti tomuto uzneseniu žalobca (ďalej aj len „odvolateľ“) podal odvolanie. Navrhuje, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súdu vytýka, že jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné, porušuje právo žalobcu na súdnu ochranu, neobsahuje dostatočné odôvodnenie výroku, je arbitrárne, pretože nekonkretizuje nesplnenie podmienok pre prerušenie konania v čase rozhodovania. Nezdiera názor súdu, že žalobca návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi listinnými dôkazmi. Poukazuje na súdu elektronicky doručené podanie, prílohou ktorého je ústavná sťažnosť. Domnieva sa preto, že riadne a včas požiadal o prerušenie konania, uviedol dôležité dôvody a súdu predložil aj príslušné listiny spájané s označenými dôvodmi.

Okolnosť, že nadriadený súd v ním označených skutočnostiach nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, podľa odvolateľa nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne aj v očiach verejnosti tohto sudcu

nemožno považovať za nestranného. Za týchto okolností podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia nadriadeného súdu, preto nie je prípustné, aby konanie ďalej pokračovalo. Z týchto dôvodov konanie malo byť prerušené až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o otázke nestrannosti súdu a osoby sudcu.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po kladnom vyhodnotení včasnosti a prípustnosti odvolania a po zistení, že bolo podané na to oprávneným účastníkom konania (§201, 202 a 204 OSP) prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania v zmysle §214 ods. 2 OSP v rozsahu vyplývajúcom z §212 ods. 1 a 3 OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Uznesenie vo výroku je vecne správne, preto odvolací súd v zmysle §219 ods. 1 OSP ho potvrdil. Správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého uznesenia, odvolací súd s nimi sa stotožňuje a na tieto odkazuje (§219 ods. 2 OSP) a na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia odvolací súd dopĺňa ďalšie dôvody.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvého stupňa dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo nepovažoval za naplnené podmienky na prerušenie konania (nezistil, žeby všeobecný záväzný predpis, ktorý sa týka veci, bol v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ani žeby na základe sťažnosti žalobcu v konaní pred ústavným súdom sa mala riešiť otázka, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie súdu a mala by byť dôvodom na prerušenie konania). Zároveň poukázal na skutočnosť, že jeho nadriadený súd právoplatne rozhodol o námietkach žalobcu, pričom sa zaoberal všetkými dôvodmi, pre ktoré žalobca namietal, že sudcovia príslušného súdu sú vylúčení, jeho rozhodnutie je záväzné, a preto zákonný sudca je povinný konať (vec prejednať a rozhodnúť) bez zbytočných prieťahov. Preto je nedôvodná odvolacia námietka žalobcu, že napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné a že nie sú z neho zrejmé úvahy, na základe ktorých súd prvého stupňa dospel k záveru o nesplnení podmienok pre prerušenie konania.

V §109 ods. 1 OSP sú ustanovené prípady, v ktorých obligatórne dochádza k prerušeniu konania rozhodnutím súdu preto, že v konaní sa vyskytla prekážka, ktorá dočasne bráni jeho pokračovaniu. V zmysle písm. b) tohto zákonného ustanovenia súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú v tomto konaní nie je oprávnený riešiť. Takou je otázka, ktorá nespadá do civilnej právomoci súdov (§7 OSP). Otázka zákonného sudcu nepatrí medzi také otázky a navyše, ako správne argumentoval súd prvého stupňa, táto otázka bola vyriešená jeho nadriadeným súdom. Z tohto dôvodu odvolací súd sa stotožňuje s vysloveným právnym názorom súdu prvého stupňa, že v posudzovanej veci nie je daný dôvod na prerušenie konania podľa §109 ods. 1 písm. b) OSP. V konaní o ústavnej sťažnosti žalobcu sa nerieši žiadna otázka, ktorú súd v tomto konaní nie je oprávnený riešiť ani otázka, od riešenia ktorej by záviselo rozhodnutie súdu.

V §109 ods. 2 OSP sú ustanovené prípady, v ktorých fakultatívne môže dôjsť k prerušeniu konania rozhodnutím súdu preto, že v konaní sa vyskytla prekážka, ktorá dočasne bráni jeho pokračovaniu. Posúdenie opodstatnenosti prerušenia konania pritom je ponechané na úvahu konajúceho súdu. Odvolací súd konštatuje, že v prejednávanvej veci neboli splnené podmienky na prerušenie konania ani podľa §109 ods. 2 písm. c) OSP, pretože výsledok konania na ústavnom súde nemôže ovplyvniť toto prebiehajúce konanie, pričom pred ústavným súdom ani sa nerieši žiadna otázka, ktorá by mala význam pre rozhodnutie súdu v tu posudzovanej veci.

Odvolaciemu súdu z jeho činnosti pritom je známe, že ústavný súd vo viacerých svojich uzneseniach obdobné sťažnosti v skutkovo rovnakých veciach odmietol pre nedostatok svojej právomoci na ich prerokovanie s odôvodnením, že sťažovateľ (v našom prípade žalobca) v ďalšom konaní o merite veci pred všeobecným súdom totiž sa môže domáhať ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozhodnutiam prvostupňového súdu, prípadne aj dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu (viď napr. uznesenie Ústavného súdu SR z 22. augusta 2013 sp. zn. IV. ÚS 521/2013 alebo sp. zn. IV. ÚS 518/2013, ale aj sp. zn. I. ÚS 660/2013, I. ÚS 661/2013 a I. ÚS 662/2013 a ďalšie).

Z vyššie uvedeného vyplýva, že rozhodnutie ústavného súdu o sťažnosti žalobcu nemá podstatný vplyv a význam pre meritórne rozhodnutie vo veci a nemôže podstatne zmeniť rozhodnutie súdu vo veci samej, pretože tak žalobca ako aj ostatní účastníci konania majú možnosť uplatňovať svoje procesné práva v

súdnom konaní podľa platných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. V prejednávanej veci preto nie sú dané dôvody na prerušenie konania.

Výsledok hlasovania senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.